

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a JUDr. Petra Polácha ve věci

žalobce: **P. R.**, narozen ...
bytem M. 57, N.
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Městský úřad Velké Meziříčí**
sídlem Radnická 29/1, 594 13 Velké Meziříčí

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Obsah žaloby

1. Žalobou ze dne 10. 4. 2019 se žalobce domáhal, aby soud vyslovil, že zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobci bezodkladně nevrátil určenou částku ve výši 1 000 Kč uhrazenou opožděně dne 28. 12. 2018 pod VS 2650036776, ale vrátil ji až dne 19. 3. 2019, byl nezákonný.

2. Žalobce uvedl, že mu žalovaným byla dne 6. 12. 2018 doručena výzva k úhradě určené částky (ze dne 3. 11. 2018, č. j. DOP/109009/2018-ADAM/40461/2018), kterou byl podle ust. § 125h odst. 1 silničního zákona vyzván, aby uhradil finanční částku 1 000 Kč na účet žalovaného. Žalobce uvedenou částku na účet žalovaného uhradil 7 dní po její splatnosti, dne 28. 12. 2018. Za uvedeného stavu je žalovaný povinen ve smyslu ust. § 125h zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“) vrátit tuto částku provozovateli vozidla (žalobci) bezodkladně. K jejímu vrácení došlo až dne 19. 3. 2019, tedy po téměř 3 měsících. Žalobce tvrdil, že jsou splněny veškeré podmínky pro úspěšnost žaloby na ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 65.
3. Zadržování finančních prostředků protiprávně zasáhlo do sféry žalobce tím, že mu znemožnilo s určenou částkou disponovat. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu správních soudů, která v minulosti opakovaně dovodila, že zadržování finančních prostředků může být podle okolností nezákonným zásahem. Žalobce dále uvedl, že byla naplněna podmínka zaměření zásahu proti žalobci. Žalobce uvedl, že žalobu podává proto, aby mohl následně žádat náhradu škody podle zákona č. 82/1998 Sb. a také proto, že mu jistou satisfakci poskytne již soudní výrok, kterým bude konstatováno, že k nezákonnému zásahu došlo. Dále žalobce podává žalobu i proto, že lze předpokládat, že žalovaný se podobných nezákonných zásahů dopouští i v mnoha dalších případech. Pokud bude žalobě vyhověno, žalovaný se nejspíš do budoucna vyvaruje pochybení nejen vůči žalobci, ale i dalším dotčeným osobám. Žaloba je tedy podávána i proto, že reálně hrozí opakování zásahu, a to nejen vůči žalobci.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný uvedl, že své závazky vůči žalobci v plné výši splnil. Žalovaný žádal, aby žaloba byla zamítnuta a bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ústní jednání

5. Při ústním jednání dne 4. 12. 2019 byl přítomn zástupce žalobce, ten setrval na stanovisku žalovaného uvedeného v písemném podání (vyjádření k žalobě). Zástupce žalobce se z jednání omluvil. Zástupce žalovaného uvedl, že předmětná věc se skutkově zcela shoduje s věcmi již projednanými Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 30 A 59/2019 a 30 A 61/2019. Obě žaloby v uvedených věcech byly soudem zamítnuty. Žalovaný navrhl, aby i v nyní projednávané věci Krajský soud v Brně rozhodl shodně a žalobu pro její nedůvodnost zamítl.
6. Soud konstatoval obsah soudního a správního spisu a provedl dokazování listinami navrhovanými žalobcem. Konkrétně provedl dokazování potvrzením o provedení platby (založeno na č. l. 8 soudního spisu), z něhož vyplývá, že z účtu vedeného na majitele Ochrana řidičů o. s. byl dne 28. 12. 2018 dán příkaz k úhradě částky 1 000 Kč na účet žalovaného, a detail pohybu (viz č. l. 9 spisu), z něhož plyne, že na týž účet byla dne 19. 3. 2019 vrácena žalovaným částka 1 000 Kč, neboť byla uhrazena po lhůtě splatnosti. Dále soud z vlastní vůle provedl dokazování výpisem ze spolkového rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl L, vložka 25981, z něhož plyne účel a předmět vedlejší

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

hospodářské činnosti spolku Ochrana řidičů o. s. Soud dále provedl dokazování výzvou žalovaného ze dne 3. 11. 2018 (včetně obálky) připojenou k žalobě.

IV. Posouzení věci soudem

7. Před tím, než soud přistoupil k projednání věci, zabýval se naplněním podmínek řízení, zejména včasností a přípustností podané žaloby, které zkoumá z úřední povinnosti.

IV. A) Podmínky řízení

8. Podle § 82 s. ř. s. každý kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
9. Aktivní legitimace v řízení o zásahové žalobě svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli prokázání skutečnosti, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo; to je již otázkou důvodnosti žaloby (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 8 Aps 6/2007-247, publikované pod č. 1773/2009 Sb. NSS).
10. Tvrzení o přímém zkrácení žalobce na jeho právech postupem žalovaného – opožděným vrácením určené částky – je konkrétní a reálné. Soud nemůže bez dalšího vyslovit, že by tvrzené přímé zkrácení na právech žalobce bylo z povahy věci vyloučeno. Judikatura rovněž potvrdila, že by tvrzené jednání pojmově mohlo představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019-35). Podmínku aktivní legitimace žalobce tak má soud za splněnou, přestože je mu známo, že ve věci posuzované jiným senátem tohoto soudu pod sp. zn. 31 A 59/2019 byla obdobná žaloba odmítnuta jako podaná osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Nyní rozhodující senát je však přesvědčen, že z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu plyne požadavek, aby případná pochybnost o zásahu do práv žalobce byla řešena při posuzování důvodnosti podané žaloby. Soud proto zkoumal i naplnění dalších podmínek řízení.
11. Pokud jde o legitimaci pasivní, není mezi účastníky sporu o tom, že tvrzené opožděné vrácení určené částky je přičitatelné žalovanému.
12. Při posuzování včasnosti žaloby soud vycházel z § 84 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu (subjektivní lhůta). Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo (objektivní lhůta).
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě měl za to, že žaloba byla podána po uplynutí subjektivní lhůty pro podání žaloby. K tomu soud uvádí, že pro posouzení včasnosti žaloby je nutné

stanovit počátek běhu subjektivní lhůty pro podání žaloby. Žalobce v této souvislosti správně odkázal na závěry Ústavního soudu vyslovené v nález ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, podle nichž u trvajících zásahu lhůta pro podání zásahové žaloby počíná běžet každý den znovu. V projednávaném případě byl zásah žalovaného ukončen vrácením určené částky žalobci dne 28. 2. 2019. Až do 27. 2. 2019 tedy každým dnem trvání zásahu počínala běžet nová dvouměsíční subjektivní lhůta, která by uplynula nejpozději 27. 4. 2019. Žaloba byla podána 13. 4. 2019, tedy v rámci dvouměsíční subjektivní lhůty stanovené v § 84 odst. 1 s. ř. s. Je současně zřejmé, že ke dni žaloby neuplynula ani dvouletá objektivní lhůta. Žaloba byla tedy podána včas.

14. K přípustnosti zásahové žaloby soud uvádí, že podle § 85 s. ř. s. je zásahová žaloba *nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky* (subsidiarita zásahové žaloby). V daném případě soud nemá pochyb o přípustnosti zásahové žaloby. Žalobce spatřuje zásah ve faktickém úkonu žalovaného – opožděném vrácení určené částky. Prostřednictvím žaloby proti správnímu rozhodnutí (§ 65 s. ř. s.), ani žaloby nečinnosti (§ 79 s. ř. s.) se tak nelze domoci soudní ochrany. Nápravy se nelze domáhat ani prostředky zakotvenými ve správním řízení, neboť s vrácením určené částky podle § 125h zákona o silničním provozu není spojeno žádné samostatné správní řízení. Rovněž podání stížnosti proti postupu žalovaného dle § 175 správního řádu nelze chápat jako jiný prostředek ochrany, který je nutno vyčerpat před podáním zásahové žaloby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 4 Aps 2/2010-44, publikovaný pod č. 2339/2011 Sb. NSS). Žaloba je tedy přípustná.

IV. B) Právní posouzení věci

15. Vzhledem k tomu, že podmínky řízení byly v dané věci splněny, soud se zabýval důvodností podané žaloby.
16. Dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
17. Skutkový stav věci je mezi stranami nesporný. Žalovaný vyzval žalobce výzvou ze dne 3. 11. 2018, č. j. DOP/109009/2018-adam/40461/2018, k uhrazení částky ve výši 1 000 Kč určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu pokuty ve lhůtě 15 dnů na účet žalovaného. Žalobce jako provozovatel motorového vozidla registrační značky x byl informován, že řidič předmětného vozidla se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť na úseku dálnice D1-147.0 (směr Praha) dne 29. 5. 2018 překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec. Žalobce byl poučen, že dnem splatnosti se rozumí připsání peněz na účet žalovaného. Tato výzva byla žalobci doručena dne 6. 12. 2018, takže lhůta 15 dnů uplynula dne 21. 12. 2018. Žalobce však zadal příkaz k úhradě této částky bezhotovostním převodem až dne 28. 12. 2018, tedy 7 dní po splatnosti.
18. Podle § 125h silničního zákona platí:

(1) Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

 - a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,*
 - b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty příkazem na místě.*

(...)

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

(3) Určená částka je splatná do 15 dnů ode dne doručení výzvy podle odstavce 1.

(...)

(5) Je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

(...)

(7) Je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.

(8) Určená částka je příjmem obce, jejíž obecní úřad vyzval provozovatele vozidla k uhrazení určené částky.

19. Žalovaný žalobci vrátil částku 1 000 Kč dne 19. 3. 2019, tedy více jak dva měsíce poté, co žalobce částku opožděně uhradil. Soud proto hodnotil, zda takové zadržování finančních prostředků žalovaným představovalo nezákonný zásah. Vycházel při tom ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 138/2019-35 (přestože ve zmíněném rozsudku byla žalovaným žalobci zadržována částka 500 Kč po dobu zhruba pěti měsíců, soud je přesvědčen, že závěry tohoto rozsudku jsou aplikovatelné i v nynějším případě, kdy žalobci sice byla zadržována částka vyšší, ovšem po kratší dobu; ostatní skutkové okolnosti případu zůstaly shodné).
20. Úprava ochrany před nezákonným zásahem je vymezena v § 82 s. ř. s. Judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017-46, č. 3631/2017 Sb. NSS, bod 13) dovodila, že ochrana podle § 82 s. ř. s. je důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
21. V daném případě soud dospěl k závěru, že všechny podmínky pro deklaraci nezákonného zásahu splněny nejsou. Lze mít za splněné, že tvrzený zásah představuje postup správního orgánu, který není rozhodnutím. Stejně tak lze přisvědčit žalobci, že vrácení částky po více než třech měsících není v souladu s požadavkem na bezodkladné vrácení zadržované částky (což ostatně mlčky připouštěl i žalovaný ve vyjádření k žalobě, kde upozorňoval na účelovost podané žaloby či její nemorálnost). Soud je však přesvědčen, že v projednávané věci nedošlo k přímému zkrácení práv žalobce ve smyslu § 82 s. ř. s. Zadržoval-li žalovaný žalobci finanční částku ve výši 1 000 Kč po dobu cca tří měsíců, nebyla žalobcova právní sféra podle soudu zasažena takovou měrou či intenzitou, aby se mohl úspěšně dovolávat soudní ochrany zásahovou žalobou.
22. Smyslem zakotvení žaloby proti nezákonnému zásahu je, aby nejen rozhodnutí a nečinnost správního orgánu, ale také další zásahy, které zasahují do veřejných subjektivních práv jednotlivce, byly podrobeny účinné soudní ochraně. Pokud orgány veřejné správy zasahují do sféry veřejných subjektivních práv nebo povinností jednotlivce způsoby popsány v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, č. 2206/2011 Sb. NSS; citované usnesení bylo vydáno v době, kdy bylo možno žalovat pouze trvající či stále hrozící nezákonný zásah, je nutné poskytnout žalobci účinnou soudní ochranu. Naopak není namístě vyhovět žalobě, která směřuje proti tomu, že žalovaný sice nepostupoval „bezodkladně“, jak požaduje zákon, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.

tato protiprávnost ze své povahy nemohla do veřejných subjektivních práv a povinností jedince zasáhnout: nestanoví mu nové povinnosti, neodmítá jej určitých povinností zbavit; nepřiznává ani neodmítá mu přiznat určitá nárokováná práva; ani jinak nezasahuje do jeho právem chráněné sféry, ať již předepsanou formou, anebo fakticky.

23. Takovou povahu měl i zásah, jehož se týká nyní projednávaný případ. Žalobci byla zaslána výzva k zaplacení částky 1 000 Kč, které vyhověl, ovšem opožděně. Otázkou je, co mohlo být motivem pro uhrazení částky 1 000 Kč opožděně (přes poučení obsažené v citované Výzvě). V důsledku opožděné platby vznikla žalovanému povinnost částku žalobci bezodkladně vrátit a postupovat dále způsobem předpokládaným v § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu. Pokud by tak neučinil a částku mu nevrátil, i to by jistě představovalo nezákonný zásah. Ani to se však nestalo, neboť žalovaný částku žalobci vrátil, a to z úřední povinnosti, aniž by jej v tomto směru žalobce jakkoli vyzýval či upomínal. Žalobce spatřuje nezákonnost zásahu pouze ve skutečnosti, že mu ji žalovaný nevrátil bezodkladně, ale až po více jak dvou měsících.
24. Soud má za to, že vzhledem ke všem okolnostem případu se postup žalovaného sice týkal žalobce, nicméně do jeho právní sféry zasahoval v tak nepatrné intenzitě, že vůbec nelze hovořit o zásahu do jeho veřejných subjektivních práv. K tomuto závěru vede soud souběh několika faktorů. Zaprvé je to skutečnost, že šlo o zadržování částky ve výši 1 000 Kč po dobu necelých 3 měsíců. Hodnota této „újm“ odpovídá pouze hodnotě nemožnosti disponovat touto částkou po relativně krátké období, která je zcela mizivá. Lze si sice teoreticky představit situaci, že by právě tato tisícikoruna právě v onom období mohla mít pro některé osoby kvůli zcela výjimečným důvodům jinou hodnotu než obvyklou ekonomickou „cenu peněz“. V nyní posuzovaném případě však nezaznělo žádné jasné tvrzení, které by vyvrátilo předpoklad, že šlo opravdu pouze o hodnotu dispozice s nízkou částkou po krátkou dobu.
25. Zcela jiná by byla situace, kdyby šlo o úplné zbavení takové částky, jako tomu bylo v rozsudku NSS ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30, kde soud připomněl, že sama nízká výše částky, o niž má být jednotlivec formou pokuty zcela připraven, nezakládá „bagatelnost“ sporu. Tvrzení NSS, že uložení pokuty ve výši 2 000 Kč není bagatelní záležitostí, tedy není v rozporu s nynějším závěrem, že zadržování 1 000 Kč po dobu tří měsíců takovou povahu mít může.
26. Zohlednit je třeba také postoj samotného žalobce před podáním zásahové žaloby. Byl to v první řadě sám žalobce, kdo určenou částku na jedné straně dobrovolně po výzvě uhradil, na straně druhé ji vědomě uhradil opožděně (bezhotovostní příkaz byl zadán až po uplynutí doby splatnosti, přestože byl žalobce ve výzvě poučen, že splatnost nastává až připsáním částky na účet žalovaného). Z žalobcova následného postupu je dále zjevné, že si „zadržování“ prostředků měl uvědomit až ve chvíli, kdy je žalovaný na účet vlastníka Ochrana řidičů o. s. vrátil, neboť do té doby se proti němu nijak nebránil. I tato skutečnost svědčí o tom, že si žalobce vzhledem k nepatrnosti částky a krátkosti doby zadržování ani sám nebyl vědom, že se mu děje nějaká újma, až do doby, kdy byla napravena.
27. Další významnou okolností je rovněž skutečnost, že částka byla uhrazena na účet žalovaného z účtu vedeného na majitele Ochrana řidičů o. s. Žalobce v průběhu řízení o žalobě nijak nevysvětlil, jak konkrétně se jeho práv dotýká opožděné vrácení částky na účet předmětného spolku, přestože to byl právě on, kdo měl u soudu tvrdit a doložit zásah

do svých práv. Účel spolku, z jehož bankovního účtu byla částka uhrazena, jímž je mj. „vzdělávat nevzdělané správní úředníky“ či „poskytovat pomoc a ochranu řidičům, kteří jsou neoprávněně šikanováni“ (viz výpis ze spolkového rejstříku provedený při ústním jednání), spíše nasvědčuje tomu, že smyslem úhrady nebyla vážně míněná včasná úhrada určené částky, ale spíše určitá procesní taktika žalobce, resp. jeho zástupce, která měla vytvořit základ pro podání nynější správní žaloby.

28. Všechny uvedené faktory tedy podle soudu jasně ukazují, že i pokud by došlo k dotčení žalobcovy právní sféry, mělo takové dotčení zcela nepatrnou intenzitu. Nešlo tedy o zásah, kterým by žalobce mohl být zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Sice tvrdí, že šlo o zásah do práva na vlastnictví ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, k tomu je však třeba připomenout, že nikoli vše, co se nějak dotýká majetku jednotlivce, lze označit za zásah do ústavně zaručeného práva na vlastnictví. Existují ostatně i zásahy, které nepřekročí hranici *de minimis*, a není proto ani potřeba je kompenzovat (viz bod 50 usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, č. 1910/2009 Sb. NSS). I Ústavní soud setrvale judikuje, že některé částky jsou natolik nízké, že ani rozhodnutí o jejich odejmutí (tím spíše pak pouze dočasné zadržování) „již s ohledem na svou výši, zpravidla nemohou dosáhnout ústavněprávní roviny pro své obvykle nikoliv významné faktické dopady na osobu stěžovatele, resp. jeho majetkové poměry“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. I. ÚS 2549/18). Výjimkou mohou být případy, kdy s ohledem na konkrétní okolnosti věci (např. majetková situace dotčeného subjektu) bude možno usoudit jinak, popřípadě dopustí-li se orgány veřejné moci natolik zásadních pochybení, že v jejich důsledku nastává kolize se samotnou podstatou určitého ústavně zaručeného základního práva nebo svobody (viz nález ze dne 10. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 3725/13).
29. O takový výjimečný případ však v projednávané věci nejde. Nepatrné dotčení právní sféry žalobce, o něž nyní šlo, tedy nelze označit za „zásah“ do veřejných subjektivních práv jednotlivce, jenž by si zasluhoval ochranu žalobou podle § 82 s. ř. s.
30. Žalovaný se sice zpozdil s vrácením zadržované částky, ale tento „zásah“ nedosáhl intenzity, která by umožňovala označit jej za „nezákonný zásah“ ve smyslu § 82 s. ř. s. Pokud žalobce takovou žalobu přesto podal, nelze v tom spatřovat snahu o skutečnou ochranu veřejných subjektivních práv, neboť ta vskutku dotčena nebyla, ale spíše snahu žalobce či jeho zástupce o souzení bez skutečné příčiny. Takovou snahu však soud podporovat nehodlá.
31. Sám stěžovatel ostatně již v žalobě uváděl, že zásahovou žalobu podával proto, aby získal podklad pro uplatnění nároku na náhradu újmy způsobené nesprávným úředním postupem podle zákona č. 82/1998 Sb. Žalobce tedy zásahovou žalobu nepodával primárně proto, aby se *ex post* bránil proti zásahu, který by vůči sobě pociťoval jako úkorný, ale podával ji jako prostředek, jímž by se mohl domoci náhrady škody. V tomto ohledu však lze žalobce upozornit, že úspěch v řízení o zásahové žalobě není nutnou podmínkou pro úspěšný postup podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). To ukazuje samotná důvodová zpráva k zákonu č. 303/2011 Sb., kterým byla do § 82 s. ř. s. zakotvena možnost domáhat se deklarování nezákonnosti již skončeného zásahu, nebo judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, č. 3686/2018 Sb. NSS, body 31 a 32).

32. K závěru, že postup žalovaného nepředstavuje nezákonný zásah, je soud veden i starořímskou zásadou *de minimis non curat praetor*, znamenající, že maličkostmi se soudce nezabývá. Z této zásady plyne, že věci nepatrného významu nemají být vyřizovány soudy. Stejně jako drobné pochybení ve správním řízení není důvodem pro rušení výsledného rozhodnutí, tak ani drobné pochybení, které nemohlo skutečně zasáhnout veřejná subjektivní práva jednotlivce, nemá být v souladu s rozebíranou zásadou označeno za nezákonný zásah.

V. Závěr a náklady řízení

33. Soud tedy na základě výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že opožděné vrácení určené částky žalovaným nepředstavuje v případě žalobce nezákonný zásah, proto podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s.
34. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. 12. 2019

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. P.